

Pseudònim: Estel platejat

Edat: 15 anys

Curs: 4t d'ESO

Nom de l'escola: Escola Andersen

Feia calor, estava suant però havia de córrer. Anava curt de temps. Després de recórrer els passadissos de l'escola, vaig arribar a la classe immersa en un batibull impressionant, ni tan sols se sentia el tecleig intens de l'Arnau.

Mentre deixava la motxilla a la cadira, al lliandar de la porta va aparèixer la Margarida, la professora de català. La classe va emmudir de cop.

- Hola nois. Seieu als vostres llocs i preneu atenció. Avui haureu d'escriure una redacció sobre la escassedat de l'aigua. El tema és: *Que no es perdi ni una gota!* La presentarem a un concurs molt important que organitza l'observatori de l'aigua de Terrassa. Sobretot sigueu creatius i no feu el discurs moral de sempre. Avui dia a la gent per una orella li entra i per l'altra li surt. Som-hi.

Vaig quedar clavat a la cadira, era una tasca prou complicada, tenint en compte la situació actual, però de seguida vaig tenir una idea:

- Puc fer una distòpia!
- Vigila que tu sempre t'engresques i t'enrotlles com una persiana.- va aconsellar-li la Maria.
- Pot ser molt emocionant. Abans d'escriure una distòpia haig d'imaginar-me com serà el futur i com evolucionarà la problemàtica que tenim actualment amb la escassedat de l'aigua.
- Síestic molt d'acord amb tu Martí
- Primer valoraré la situació actual: manca d'aigua, els agricultors enfurismats, les restriccions...
- És clar Martí, quina bona pensada. Has de relacionar la problemàtica del canvi climàtic que estem vivint amb un futur desolador, amb la Terra destrossada per la irresponsabilitat de l'ésser humà que no cedeix a fer cap canvi en la seva còmoda vida de consumidor- va interrompre l'Arnau, que tenia una orella posada en la nostra conversa.

La veritat és que vaig quedar sorprès amb les paraules de l'Arnau. Tot i que tenia un dèficit d'atenció, també posseïa l'habilitat de fer reflexions inequívokes i discursos connexos com cap altre. Era molt conscient que podia aprendre molt del meu amic.

- És un punt de vista real i catastròfic alhora Arnau.- va dir la Maria, tant sincera com sempre. -Sí que és veritat que els efectes del canvi climàtic cada vegada son més negatius per al planeta. Però creus de veritat que la societat on vivim farà res per evitar-ho? Amb la sequera s'han imposat un munt de restriccions. A més, jo sempre reciclo i vaig en bici a tot arreu, què més puc fer per a evitar crear residus contaminants? Res més. Ni jo ni ningú. El problema és el funcionament del món, els interessos econòmics i el benestar social que està per sobre de totes aquestes restriccions. El món està contaminat per culpa de l'home. Vivim en una societat que consumeix massivament tota mena de productes que satisfan unes necessitats innecessàries, en detriment del nostre planeta. La humanitat té una bona vista als ulls transparent, vull dir, que la gent no vol veure el que està passant.
- Tranquil·la, respira una mica noia. - va dir amb sorpresa el Martí. Vols dir que nosaltres, els joves no hi podem fer res més per a revertir aquesta situació? No hi estic gens d'acord. El que vull dir és que no podem estar queixant-nos amb els braços plegats. Hem d'actuar. El que tenim ara és el present, així que fem el favor de plantejar-nos projectes eficaços, que estiguin al nostre abast i que conscienciïn la resta. Ens hi juguem molt! Així que en comptes d'escriure una distòpia catastròfica vull crear un projecte que engresqui la gent jove a construir un món millor, per a nosaltres i per a tothom. Salvem el nostre planeta! Ja tinc la idea per a la meua redacció. Començaré amb l'estalvi de l'aigua.
- Quina bona pensada, doncs jo he pensat de fer una historia sobre un futur on l'aigua és escassa. Per fer-ho més impactant i creïble l'ambientaré en un futur no gaire llunyà. A més plasmaré un nou estil de vida adaptat a les conseqüències del canvi climàtic, perquè tothom es conscienciï. Ja ho tinc- va comentar la Maria.

- Doncs jo escriuré un diari digital on hi vull deixar constància d'un passat aparentment oblidat, un present ple d'inconsciència i un futur incert- va dir l'Arnau amb entusiasme. I deixaré un final obert per tal que tothom faci la seva reflexió.
- Vinga som-hi, que tenim molt a fer!!